

Un caçador encalça els animals que vol matar. Però un pastor els alimenta, en té cura, i no hi ha succés, en aquest ofici, si no hi ha afecte entre pastor i ramat. Hi ha una contradicció, en l'ofici de pastor (vegeu aquesta novel·la de Shropshire). Aquesta contradicció deu haver estat un dels primers i més intensos objectes de reflexió.

Se'n troba un eco a la *República*.

Apol·lo era pastor. ¿Era el primer? Abel era pastor. Pan és el déu dels pastors. Els pastors són avisats del naixement de Crist.

Ell és el Pastor, i alhora l'Anyell.

Els pastors eren maleïts o sagrats, a Egipte. L'astronomia, revelada als pastors babilonis.

Només podia haver-hi afecte si hi havia pacte i lliure consentiment. L'animal consent al seu suplici. Però, per a una tal generositat, cal que sigui Déu.

Zeus s'embolcalla amb una pell de be degollat per aparèixer-se a Heracles.

El sacrifici d'Abel, que tant plau a Déu, és la mort d'Abel.

¿N'hi ha hagut, de sacrificis rituals de pastors?

Una meitat dels tebens matava els moltons, l'altra les cabres. Sens dubte, divisió primitiva del treball per a ser purs de traïció. Els qui criaven els moltons es menjaven els cabrits, els qui criaven els cabrits es menjaven els moltons.

Els egipcis ruixaven abundantament amb oli les carns cremades en sacrifici. L'oli feia créixer la flama. La combustibilitat de l'oli explica l'afinitat de l'olivera amb l'Esperit Sant. Es devien mirar l'oli com a foc en potència i líquid.

Contràriament, l'aigua apaga el foc, l'aigua és el contrari del foc. La unió de l'aigua i el foc és una harmonia pitagòrica. Això es fa realitat en el vi.

Aigua, oli, vi –tesi, antítesi, síntesi.

En els contes, groc, blanc, vermell deu ser oli, aigua, vi. Però, ¿n'hi ha, de groc, blanc, vermell? No sé.

¿Què és: negre, blanc, vermell? ¿Cendra, aigua, sang? El foc ennegreix.

“Salat pel foc”. Les coses cuites es conserven. Primitivament devien posar la carn al foc per consagrar-la. Es devien adonar tot seguit que així esdevenia un aliment tot altre. La carn rostida figura en prescripcions religioses.

L'aigua i l'oli no es barregen. Elements enemics. L'aigua només es pot barrejar amb el foc en el vi.

Notes del traductor:

(1)

→Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

→**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

→**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

→El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

→El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

→Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.